

18. Какъ мѣрили дѣцата раклата.

Учительтъ, когато пуцалъ дѣцата да си идѣтъ, слѣдъ молитвата имъ казалъ : Заранъ искамъ сѣкый отъ Васъ да прѣмѣри колко е по-дълга лавицата отъ раклата (сѣндѣжка)? Кога дойдете утрѣ въ училището, ще ми кажете за туй. Трѣгнѣли си дѣцата отъ училището и си мислѣтъ: що ли е пакъ при-трѣбало на учителя да знае кое е по-дълго удома лавицата ли или раклата. „Съ какво ще мѣришь?“ попыталъ Митю. „Азъ съ поясъ ще мѣръ.“ отговорилъ Пенчо. „Нѣ, менѣ ми са свиди пояса, азъ имамъ една ветха ремичка съ нея ще мѣръ. Тѣй сѣкый отъ ученицитѣ си мыслялъ какъ да са научи, колко е по-дълга лавицата отъ раклата.

На другия день сичкитѣ са събрали въ училището. Изчели молитвата. Учительтъ дума: „Митю, твоята лавица, колко е по-дълга отъ раклата?“ „Половинъ ремичка“ отговорилъ ученикътъ. „А твоята?“ „Цѣлъ поясъ.“ „А твоята“ „Една връвчица.“ „А твоята?“ „Двѣ кърпи и малко повече.“ „Ей че масторекы сте мѣрили,“ имъ каза учительтъ. Вы сте премѣрили, но азъ нищо отъ туй не разбирамъ: Отъ дѣ могъ азъ да знаѣж каква дължина има нѣкому си поясътъ, ремичката или кърпата? А да бѣхте зели Вый аршинътъ, който сѣки го познава, че съ аршина да бѣхте прѣмѣрили, тогасъ азъ щѣхъ да ви разберѣ. Защото аршинътъ, рупътъ и грехътъ винѣгы иматъ еднаква голѣмина, а пояситѣ, кърпичкитѣ и ремичкитѣ биватъ различни.“ Тогасъ учительтъ извадилъ отъ дулапя единъ дървенъ аршинъ. Дра-снѣлъ на черната дѣска една линія прѣмѣрилъ я да